

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 72.

Vydána dne 25. října 1927.

Obsah: (152.—156.) 152. Nařízení o vojenském kázeňském a kárném právu soudcovském. — 153. Nařízení, kterým se upravují poplatky soudních znalečů chemiků v trestním řízení. — 154. Nařízení, jímž se stanoví organizační a jednací řád a poplatky soudních lékařských rad. — 155. Vyhláška o sloučení ředitelství potravní daně v Praze s okresním finančním ředitelstvím v Praze. — 156. Nařízení o rozsahu ručení pojištěnců za škody z provozu motorových vozidel.

152.

Vládní nařízení

ze dne 6. října 1927

o vojenském kázeňském a kárném právu
soudcovském.

Vláda republiky československé nařizuje podle § 35 zákona ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb. z. a n., o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním, § 69 branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n., a zákona ze dne 24. června 1926, č. 103 Sb. z. a n., o úpravě platových a některých služebních poměrů státních zaměstnanců (platového zákona):

ODDÍL I.

VÝKLAD JEDNOTLIVÝCH VÝRAZŮ TOHOTO NAŘÍZENÍ.

§ 1.

Vojenští soudci.

(1) Vojenskými soudci se rozumějí důstojníci justiční služby, kteří konají službu soudce u některého vojenského soudu.

(2) Nepočítají se k nim důstojníci justiční služby, kteří jsou podle § 72 zákona ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z., a zák. čl. XXXIII/1912 o vojenském trestním řádě při-kázání nejvyššímu vojenskému soudu pro sekretariát, konceptní službu a k vedení zápisu o jednáních a poradách.

§ 2.

Kázeňské poklesky.

Kázeňskými poklesky se rozumějí jednání a opominutí, uvedená v § 2 (1) zák. č. 154/1923 Sb. z. a n.

§ 3.

Povinnosti soudcovské a služební povinnosti vojenské.

(1) Soudcovskými povinnostmi se rozumějí povinnosti soudcovského úřadu a soudcovské služby; jsou to povinnosti, jež vyplývají pro důstojníka justiční služby z jeho působení jako vojenského soudce.

(2) K soudcovským povinnostem nenáleží služební povinnosti, jež váží vojenského soudce jakožto příslušníka důstojnického sboru a příslušníka branné moci vůbec (vojenské služební povinnosti).

§ 4.

Soudcovská kázeňská a kárná pravomoc.

(1) Soudcovskou kázeňskou pravomocí se rozumí právo soudcovských představených a nejvyššího vojenského soudu (kárného senátu) stíhati a trestati poklesky vojenských soudců (porušení soudcovských povinností), které jsou kázeňsky (§ 4 zák. č. 154/1923 Sb. z. a n.) trestné.

(2) Soudcovskou kárnou pravomocí se rozumí právo nejvyššího vojenského soudu (kárného senátu) stíhati a trestati porušení soudcovských povinností, které je kárně (§ 23 zák. č. 154/1923 Sb. z. a n.) trestné.

(3) O soudcovské kázeňské pravomoci jedná oddíl II, o soudcovské kárné pravomoci oddíl III tohoto nařízení.

O D D Í L II.

SOUDCOVSKÁ KÁZEŇSKÁ PRÁVOMOC.

HLAVA I.

Rozsah a časové omezení soudcovské
kázeňské pravomoci.

§ 5.

Věcní rozsah soudcovské
kázeňské pravomoci.

(1) Soudcovská kázeňská pravomoc se vztahuje na každé porušení soudcovských povinností, které je toliko kázeňským poklesem a není zároveň porušením stavovských povinností.

(2) Kromě toho náleží do soudcovské kázeňské pravomoci i kázeňské poklesky vojenských soudců, jimiž nejsou soudcovské povinnosti porušeny.

§ 6.

Poměr soudcovské kázeňské
pravomoci k pravomoci kárných
výborů vojenských
gážistů.

(1) Je-li kázeňský poklesk uvedený v § 5 (2) zároveň porušením povinností stavovských [§ 12 (3) zák. č. 154/1923 Sb. z. a n.], provede se nejprve pro kázeňský poklesk řízení podle oddílu II tohoto nařízení a teprve, když se toto řízení ukončilo, následuje řízení před kárným výborem podle části II zák. č. 154/1923 Sb. z. a n.

(2) Dojde-li v řízení před kárným výborem k uložení trestu, nutno při výměře trestu přihlížeti k trestu uloženému v předcházejícím soudcovském kázeňském řízení.

§ 7.

Poměr soudcovské kázeňské
pravomoci k soudcovské kárné
pravomoci.

(1) Je-li porušení soudcovských povinností kázeňským poklesem a kromě toho i porušením stavovských povinností, provede se řízení před kárným senátem nejvyššího vojenského soudu podle oddílu III tohoto nařízení [§ 24b)].

(2) Nabude-li však kárný senát nejvyššího vojenského soudu v takovém řízení přesvědčení, že kázeňským poklesem nebyly zároveň porušeny stavovské i soudcovské povinnosti, a vysloví-li se z tohoto důvodu nepříslušným,

vyřídí kázeňský poklesk soudcovský představený, šetře při tom podle povahy poklesku ustanovení § 6.

(3) Potrestal-li soudcovský představený kázeňský poklesk přes to, že jím byly zároveň porušeny stavovské a soudcovské povinnosti, provede se soudcovské kárné řízení dodatečně; dojde-li však v tomto řízení k uložení trestu, nutno při výměře trestu přihlížeti k trestu uloženému v předcházejícím řízení před soudcovským představeným.

§ 8.

Poměr soudcovské kázeňské
pravomoci k vojenské soudní
pravomoci.

Sbíhá-li se s kázeňským poklesem, který podle § 5 náleží do soudcovské kázeňské pravomoci, jednání neb opominutí, pro které nutno zavést vojenské soudní stíhání, pojme se kázeňský poklesk do vojenského trestního soudního řízení, jestliže vojenský prokurátor (funkcionář vojenského prokurátora) nenarídí, aby byl kázeňský poklesk z řízení vyloučen.

§ 9.

Osobní rozsah soudcovské
kázeňské pravomoci.

Soudcovské kázeňské pravomoci podléhají důstojníci justiční služby, kteří byli vojenskými soudci v době, kdy se dopustili kázeňského poklesku, a jde-li o případ uvedený v § 5 (1), též důstojníci justiční služby, kteří byli vojenskými soudci v době, kdy jim byla uložena soudcovská povinnost, kterou porušili svým poklesem, byť i v čase poklesku vojenskými soudci již nebyli.

§ 10.

Časové omezení soudcovské
kázeňské pravomoci.

(1) Vystoupí-li osoba podrobená soudcovské kázeňské pravomoci (§ 9) po spáchání kázeňského poklesku ze stavovské skupiny důstojníků justiční služby, ukončí se nad ní soudcovská kázeňská pravomoc a osoba ta podléhá pro spáchaný poklesk vojenské kázeňské pravomoci v mezích § 3 (2) zák. č. 154/1923 Sb. z. a n.

(2) Soudcovská kázeňská pravomoc se nekončí, bylo-li proti osobě jí podrobené před jejím vystoupením ze skupiny důstojníků justiční služby zavedeno soudcovské kázeňské nebo kárné [§ 7 (2)] řízení.

HLAVA II.

Kázeňské tresty; osoby oprávněné je ukládati; promlčení.

§ 11.

Druhy kázeňských trestů.

V soudcovském kázeňském řízení lze ukládati kázeňské tresty, které stanoví v mezích § 4 zák. č. 154/1923 Sb. z. a n. služební předpisy uvedené v § 11 (1) téhož zákona.

§ 12.

Činitelé, jimž přísluší soudcovská kázeňská pravomoc.

(1) Soudcovská kázeňská pravomoc přísluší přednostům divisních soudů, presidentu nejvyššího vojenského soudu a kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu.

(2) Přednostovi divisního soudu přísluší soudcovská kázeňská pravomoc pro poklesky, kterých se dopustili vojenští soudci působící u tohoto divisního soudu a u podřízených soudů brigádních.

(3) Presidentu nejvyššího vojenského soudu přísluší soudcovská kázeňská pravomoc pro poklesky, kterých se dopustili přednostové divisních soudů a vojenští soudci působící u nejvyššího vojenského soudu.

(4) Kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu přísluší soudcovská kázeňská pravomoc pro poklesky, kterých se dopustil jeho president.

(5) Příslušnost činitelů, uvedených v předcházejících odstavcích, nemění se osobními změnami nastalými u obviněného po spáchání poklesku. Jen tehdy, jestliže byl obviněný po spáchání poklesku služebně přidělen jinému vojenskému soudu, u kterého rovněž jako vojenský soudce působí, přísluší provést soudcovské kázeňské řízení novému soudcovskému představenému, když soudcovský představený v dřívějším poměru před odchodem obviněného do nového přidělení nezahájil kroků k jeho kázeňskému potrestání.

(6) Nad osobami, které v době poklesku již nebyly vojenskými soudci, vykonává soudcovskou kázeňskou pravomoc činitel, který by byl příslušný podle jejich posledního přidělení u vojenského soudu.

§ 13.

Promlčení.

O promlčení kázeňských poklesků platí ustanovení § 9 (1), (2) a), b) zák. č. 154/1923

Sb. z. a n.; promlčení se přerušuje v případě uvedeném v § 7 též zahájením soudcovského kárného řízení. Bylo-li promlčení přerušeno, může se počítati promlčení nové teprve od okamžiku, kdy bylo vojenské trestní soudní nebo soudcovské kárné řízení stran kázeňského poklesku pravoplatně ukončeno.

HLAVA III.

Soudcovské kázeňské řízení.

§ 14.

Řízení před soudcovským představeným.

(1) Příslušný soudcovský představený [§ 12 (2) a (3)] vyslechné nejprve obviněného o poklesech, které se mu dávají za vinu. Odepřel-li obviněný vypovídati, není to překážkou, aby nebylo provedeno další řízení a ve věci nebylo rozhodnuto.

(2) Poté uváží soudcovský představený, zda jest nutné vyhledávání čili nic.

(3) Vyhledávání se nekoná zejména tehdy, shledá-li soudcovský představený, že je kázeňský poklesk promlčen nebo že jednání neb opominutí, které se dává obviněnému za vinu, není vůbec trestné nebo že je nelze obviněnému přičítati.

(4) V případech uvedených v předešlém odstavci rozhodne soudcovský představený, že upouští od soudcovského kázeňského řízení a zpraví o tom obviněného písemným usnesením.

(5) Přesvědčí-li se soudcovský představený, že vina obviněného jest již dostatečně prokázána, takže netřeba prováděti vyhledávání, uloží obviněnému kázeňský trest (§ 11), řídě se zásadami § 6 (2) zák. č. 154/1923 Sb. z. a n.; o potrestání pořídí soudcovský představený písemný kázeňský nález s odůvodněním a dodá jej obviněnému s poučením, že má právo stěžovati si (§ 15); přijetí kázeňského nálezu obviněný potvrdí.

(6) Má-li soudcovský představený za nutné, aby byl případ ještě objasněn, provede potřebné vyhledávání.

(7) V tomto vyhledávání se nespisují zpravidla o výsledku svědků a znalců zápisy, nýbrž stačí vyznačiti stručným záznamem podstatný obsah výpovědi neb úředního jednání.

(8) Prokáže-li výsledek vyhledávání, že není důvodů ke kázeňskému potrestání [odst. (3)], zastaví představený kázeňské řízení písemným usnesením, které dodá obviněnému.

(9) Má-li však představený za to, že vina obviněného byla prokázána, postupuje tak, jak uvedeno v odst. (5).

(10) Vyjde-li za vyhledávání najevo, že kázeňským poklesem, který se dává za vinu obviněnému, byly zároveň porušeny povinnosti soudcovské a stavovské [§ 7 (1)], postoupí soudcovský představený případ kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu a zpraví o tom obviněného.

§ 15.

Stížnost na kázeňský nález.

(1) Obviněný má právo stěžovati si na kázeňský nález vydaný soudcovským představeným do osmi dní od jeho dodání; stížnost musí podati písemně u soudcovského představeného [§ 12 (2) a (3)], který vydal kázeňský nález.

(2) O stížnosti na kázeňský nález vydaný přednostou divisního soudu [§ 12 (2)] rozhoduje prezident nejvyššího vojenského soudu; vydal-li kázeňský nález tento prezident [§ 12 (3)], rozhoduje o stížnosti na nález kárný senát nejvyššího vojenského soudu (§ 23). Na tato rozhodnutí nelze si již stěžovati.

(3) Podáním stížnosti na kázeňský nález neodkládá se výkon trestu, avšak představený, který vydal kázeňský nález, a činitelé, povolání k rozhodnutí podle odst. (2), mohou povolit, aby byl výkon trestu odložen až do vyřízení stížnosti; to učiní zejména, když lze očekávat, že stížnost bude mít výsledek.

(4) Byla-li stížnost na kázeňský nález podána včas, předloží představený, proti jehož nálezu stížnost směřuje, všechny spisy činiteli povolanému k rozhodování o stížnosti [odst. (2)] a připojí k nim výpis z osobních dokladů obviněného a průkaz o dodání kázeňského nálezu.

(5) Činitelé uvedení v odst. (2) rozhodují o stížnosti proti kázeňskému nálezu písemným odůvodněným usnesením. Před rozhodnutím mohou dáti doplnití řízení, je-li toho třeba, a zejména mohou si vyžádati vyjádření představeného, proti jehož nálezu stížnost směřuje.

(6) Usnesení, kterým bylo rozhodnuto o stížnosti, dodá obviněnému představený, který vydal kázeňský nález.

(7) Byla-li stížnost obviněného na kázeňský nález podána opožděně, odmítne ji představený, proti jehož nálezu směřuje, odůvod-

něným písemným usnesením, jehož přijetí obviněný potvrdí. Na toto odmítnutí přísluší obviněnému právo stížnosti, kterou musí podati do osmi dní od dodání odmítavého usnesení písemně u představeného, který vydal toto usnesení.

(8) O stížnosti na odmítavé usnesení rozhodují činitelé, kterým náleží rozhodovati o stížnosti na kázeňský nález [odst. (2)], písemným odůvodněným usnesením. Vyhovějí-li stížnosti na odmítavé usnesení, rozhodnou po potřebném šetření také o stížnosti na kázeňský nález; jinak zamítnou stížnost na odmítavé usnesení, o čemž zpraví obviněného představený, který vydal kázeňský nález. Na toto zamítnutí nelze si dále stěžovati.

§ 16.

Navrácení k předešlému stavu.

(1) Zmeškal-li potrestaný lhůtu k podání stížnosti na kázeňský nález, může žádati za navrácení k předešlému stavu, prokáže-li, že nemohl lhůtu zachovati pro nezaviněnou, nepřekonatelnou a nepředvídanou překážku.

(2) Žádost nutno podati do tří dní u soudcovského představeného, který vydal kázeňský nález, a s žádostí musí býti podána stížnost na kázeňský nález.

(3) O žádosti rozhodují s konečnou platností činitelé, kteří jsou povoláni rozhodovati o stížnosti na kázeňský nález [§ 15 (2)].

§ 17.

Obnova soudcovského kázeňského řízení.

(1) Vyjdou-li po kázeňském potrestání najevo okolnosti, které kdyby byly bývaly známy soudcovskému představenému, který vydal kázeňský nález, by byly mohly způsobiti buď mírnější potrestání nebo beztrestnost, může žádati potrestaný, aby bylo řízení obnoveno; taková žádost se podává u představeného, který vydal kázeňský nález, a není dovolena, je-li již trest vymazán z osobních dokladů potrestaného (§ 20).

(2) O žádosti za obnovu rozhodují s konečnou platností činitelé uvedení v § 16 (3). Vyhovějí-li tito činitelé žádosti za obnovu, uznají buď na zrušení nebo na zmírnění trestu.

(3) Před rozhodnutím o žádosti může jak představený, který vydal kázeňský nález, tak i činitel rozhodující o žádosti za obnovu provést šetření, kterých je potřebí.

§ 18.

V ý k o n t r e s t u.

(1) Tresty uložené v soudcovském kázeňském řízení se vykonávají, jakmile byl dodán kázeňský nález.

(2) Představený, který vydal kázeňský nález, a činitelé, kteří by byli povoláni rozhodovati o stížnosti na kázeňský nález, mohou i mimo případy uvedené v § 15 (3) odložit výkon trestu, žádá-li to zájem služby, nebo z jiných důležitých důvodů.

(3) Právo promíjeti a zmírňovati tresty přísluší ministru národní obrany.

§ 19.

P o d m í n ě č n ý o d k l a d v ý k o n u
t r e s t u.

(1) Za zvláštních polehčujících okolností, které dávají naději, že se obviněný, který dosud nebyl trestán, polepší i bez odpykání trestu, může představený, který vydává kázeňský nález, nebrání-li tomu veřejný zájem, výkon trestu odložit na zkušební dobu, kterou určí, s tím účinkem, že trest, jestliže se obviněný po zkušební dobu bude řádně chovati, nebude vykonán a bude vymazán.

(2) O tom, že se obviněný osvědčil, rozhodne po uplynutí zkušební doby představený, který povolil podmíněčný odklad výkonu trestu.

(3) Jestliže se obviněný ve zkušební době něčím proviní, nařídí představený uvedený v předcházejícím odstavci, aby byl trest podmíněčně odložený vykonán.

(4) Podmíněčný odklad výkonu trestu mohou povolit i činitelé uvedení v § 16 (3).

§ 20.

Z á p i s a v ý m a z k á z e ň s k ý c h
t r e s t ů.

(1) Tresty uložené v soudcovském kázeňském řízení zapisují se do osobních dokladů potrestaného.

(2) Byl-li vinník jen jednou trestán, vymaže se kázeňský trest v osobních dokladech, jestliže se potrestaný po dvě leta od odpykání nebo prominutí trestu bezúhonně choval.

(3) Byl-li vinník několikrát trestán, vymaže se kázeňské tresty v osobních dokladech, jestliže se potrestaný po pět let od odpykání nebo prominutí posledního kázeňského trestu bezúhonně choval.

(4) Nejsou-li splněny podmínky uvedené v předcházejících odstavcích, může povolit výmaz kázeňského trestu ministr národní obrany.

§ 21.

V y h l a š o v á n í k á z e ň s k ý c h t r e s t ů.

O tom, jak se vyhlašují tresty uložené v soudcovském kázeňském řízení, obsahují ustanovení příslušné služební předpisy.

§ 22.

L h ŭ t y v s o u d c o v s k é m k á z e ň
s k é m ř í z e n í.

Lhůty uvedené v § 15 (1) a (7) a 16 (2) nelze prodloužit; počínají se v případech § 15 (1) a (7) prvním dnem následujícím po dodání kázeňského nálezu neb odmítavého usnesení, a jde-li o případ uvedený v § 16 (2), prvním dnem následujícím poté, co překážka uvedená v § 16 (1) přestala, a to i tehdy, připadá-li tento první den na neděli, svátek nebo památný den republiky Československé. Případně-li však konec některé lhůty na neděli, svátek anebo památný den, končí se lhůta nejbližším příštím všedním dnem. Dni poštovní dopravy se do lhůty nepočítají.

§ 23.

Z v l á š t n í u s t a n o v e n í o k á z e ň s k é
p r a v o m o c i k á r n é h o s e n á t u
n e j v ý š š í h o v o j e n s k é h o s o u d u.

(1) V soudcovském kázeňském řízení proti přednostům divisních soudů a vojenským soudcům u nejvyššího vojenského soudu [§ 12 (3)] rozhoduje kárný senát nejvyššího vojenského soudu (§ 35) v případech uvedených v §§ 15 (2), (3) a (8), 16 (3), 17 (2), 18 (2) a 19 (4) v neveřejné poradě [§ 40 (2)].

(2) V soudcovském kázeňském řízení proti presidentu nejvyššího vojenského soudu [§ 12 (4)] předsedá kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu jeho vicepresident. V tomto řízení může kárný senát ukládati jen kázeňské tresty uvedené v § 11, a to kázeňským nálezem. O výkonu těchto trestů, podmíněném odkladu jich výkonu, dále o jich zápisu, výmazu a vyhlašování platí ustanovení § 18 až 21 s tou odchylkou, že rozhodování svěřené v těchto ustanoveních soudcovským představeným [činitelům uvedeným v § 16 (3)] náleží kárnému senátu, který rozhoduje v neveřejné poradě [§ 40 (2)]. O promlčení kázeňských poklesků platí v tomto řízení obdobně ustanovení § 13. Jinak platí pro

řízení obdobně ustanovení oddílu III, hlavy III až VI, avšak obnova řízení je možná jen na prospěch potrestaného.

O D D Í L III.

SOUDCOVSKÁ KÁRNÁ PRÁVOMOC.

HLAVA I.

Rozsah soudcovské kárné pravomoci.

§ 24.

Věcní rozsah soudcovské kárné pravomoci.

Soudcovská kárná pravomoc se vztahuje na porušení soudcovských povinností,

a) byly-li soudcovské povinnosti porušeny trestným činem soudním, který se vymyká z kázeňského potrestání, nebo

b) je-li porušení soudcovských povinností zároveň porušením povinností stavovských.

§ 25.

Poměr soudcovské kárné pravomoci k trestní pravomoci soudní.

(¹) Pro porušení soudcovských povinností, spáchané trestným činem soudním, který se vymyká z kázeňského potrestání, lze zavést soudcovské kárné řízení ihned, nelze-li pro tyto činy zavést soudní trestní řízení, poněvadž tomu překáží důvod, který vylučuje nebo zrušuje trestnost činu nebo vylučuje jeho stíhání.

(²) Jinak lze pro taková porušení soudcovských povinností [§ 24 a)] provést soudcovské kárné řízení teprve po pravoplatném ukončení soudního trestního řízení, jehož předmětem dotčený trestný čin jest.

(³) V případě uvedeném v předcházejícím odstavci lze pro porušení soudcovských povinností zavést soudcovské kárné řízení i tehdy, jestliže soudní řízení trestní bylo zastaveno nebo pravoplatně skončilo osvobozením aneb odsouzením podmíněným; rovněž při nepodmínečném odsouzení třeba soudcovské kárné řízení zavést, leč by trestním řízením soudním pozbyl obviněný vojenské hodnosti [§ 28 (¹) a)].

§ 26.

Poměr soudcovské kárné pravomoci k pravomoci kárných výborů vojenských gážistů.

Po provedení soudcovského kárného řízení může pro týž poklesk být zavedeno řízení

před kárným výborem jen tehdy, když se kárný senát nejvyššího vojenského soudu vyslovil nepřislušným, poněvadž neshledal v činu obviněného porušení soudcovských povinností.

§ 27.

Osobní rozsah soudcovské kárné pravomoci.

Soudcovské kárné pravomoci podléhají důstojníci justiční služby, kteří byli vojenskými soudci v době, kdy jim byla uložena soudcovská povinnost, kterou porušili svým poklesem, byť i v čase poklesu vojenskými soudci již nebyli.

§ 28.

Časové omezení soudcovské kárné pravomoci.

(¹) Soudcovská kárná pravomoc se končí,

a) pobude-li osoba jí podrobená (§ 27) po spáchání kárného poklesku vojenské hodnosti, nebo

b) přestoupí-li po spáchání poklesku ze stavovské skupiny důstojníků justiční služby do jiné stavovské skupiny.

(²) V případě uvedeném v lit. b) předchozího odstavce zůstane soudcovská kárná pravomoc zachována, bylo-li proti důstojníku justiční služby před jeho přestoupením do jiné stavovské skupiny zavedeno soudcovské kárné nebo kázeňské [§ 7 (³)] řízení.

(³) Skončí-li se soudcovská kárná pravomoc z důvodu uvedeného v odst. (¹), lit. b), podléhá osoba jí dříve podrobená pro kárný poklesk pravomoci kárných výborů vojenských gážistů.

HLAVA II.

Tresty ukládané v soudcovském kárném řízení; vliv tohoto řízení na osobní poměry vojenských gážistů.

§ 29.

Tresty.

V soudcovském kárném řízení lze ukládati tresty, které stanoví pro řízení před kárnými výbory § 23 zák. č. 154/1923 Sb. z. a n. ve znění podle zákona ze dne 8. dubna 1927, č. 55 Sb. z. a n.

§ 30.

Vyloučení a odklad zvýšení služného.

(¹) Nařízením soudcovského kárného vyšetřování (§ 44) a přímým odkázáním věci

k ústnímu líčení [§ 43 ⁽⁶⁾] odkládá se zvýšení služného (§ 107 platového zákona) obviněnému až do pravoplatného skončení řízení.

(²) Skončí-li se soudcovské kárné řízení zastavením, zproštěním obviněného, prohlášením nepřislušnosti nebo převedením věci do soudcovského kázeňského řízení, započte se doba ztrávená v řízení dodatečně pro zvýšení služného, nebrání-li započtení jiná zákonná překážka.

(³) Skončí-li se soudcovské kárné řízení uznáním viny, stanoví kárný nález, zda a která doba od zahájení řízení [odst. (¹)] až do prohlášení kárného nálezu se vylučuje ze započtení pro zvýšení služného [§ 52 (⁷) a (⁶), § 54 (¹) f)].

(⁴) Které tresty vylučují zvýšení služného, ustanovuje § 23 zák. č. 154/1923 Sb. z. a n., o dodatečném započtení vyloučené doby pro zvýšení služného jedná § 60 (⁵).

§ 31.

Povýšení.

V době, kdy je zvýšení služného podle ustanovení § 30 (¹) a (⁴) odloženo nebo vyloučeno, nemůže býti obviněný povýšen.

§ 32.

Zproštění vykonávání služby (suspense).

(¹) Kárný senát nejvyššího vojenského soudu může jak při zavedení řízení [§ 30 (¹)], tak i za řízení zprostiti obviněného vykonávání služby, vyžaduje-li to služební zájem; v neodkladných případech může zproštění vykonávání služby prozatím naříditi i přímý a vyšší představený obviněného, musí to však ihned oznámiti kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu, který bez odkladu rozhodne, zda zproštění potvrzuje či zrušuje.

(²) Při rozhodování o tom, má-li býti obviněný, který koná činnou službu, zproštěn vykonávání služby, nutno dbáti toho, aby vzhledem k tíži poklesku a stupni podezření neutrpl zájem služební, kdyby obviněný konal dále službu; naproti tomu se musí vždy přihlížeti také k tomu, aby vojenští gážisté bez závažných důvodů nebyli odnímáni vykonávání služby.

(³) Obviněný, který je podle předchozích ustanovení zproštěn vykonávání služby, zůstává po dobu tohoto zproštění nadále vojenskou osobou v činné službě.

§ 33.

Branná povinnost vojenských gážistů potrestaných v soudcovském kárném řízení.

O branné povinnosti vojenských gážistů potrestaných v soudcovském kárném řízení platí obdobně ustanovení § 144 (⁶) až (¹²), § 146 (³) b), § 182 (⁵) a (⁷) a § 184 (¹) a (²) branných předpisů (vládní nařízení ze dne 15. září 1927, č. 141 Sb. z. a n.).

HLAVA III.

Kárný senát nejvyššího vojenského soudu.

§ 34.

Všeobecné ustanovení.

Kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu přísluší vedle práv uvedených v oddílu II vykonávat soudcovskou kárnou pravomoc; jemu náleží provésti soudcovské kárné řízení a ukládati tresty uvedené v § 29.

§ 35.

Složení kárného senátu.

(¹) Kárný senát nejvyššího vojenského soudu jedná a rozhoduje ve sboru, který se skládá z předsedy a čtyř přísedících.

(²) Předsedou je prezident anebo viceprezident nejvyššího vojenského soudu.

(³) Přísedíci jsou členové kárného senátu, je-li třeba, jejich náhradníci, ustanovení vždy na rok prezidentem nejvyššího vojenského soudu; prezident nejvyššího vojenského soudu jmenuje na počátku každého roku na tento rok čtyři členy kárného senátu a čtyři náhradníky, které vybere z vojenských soudců, kteří působí u nejvyššího vojenského soudu.

(⁴) Náhradníci vstupují v pořadí, jak byli jmenováni, na místo členů senátu, které něco zašlo, kteří byli obviněným zamítnuti neb u kterých se vyskytl důvod pro jich vyloučení.

(⁵) Jména členů a náhradníků oznámí prezident nejvyššího vojenského soudu ministerstvu národní obrany, pak soudům divisním a brigádním, které je dají na vědomí přiděleným důstojníkům justiční služby.

(⁶) Jednání a rozhodování senátu musí býti přítomen zapisovatel. Funkci tu zastává některý z důstojníků justiční služby uvedených v § 1 (²).

§ 36.

Jednání a porady.

(1) Při jednáních a poradách kárného senátu jest veřejnost vyloučena; na žádost obviněného třeba však dovoliti přístup k ústnímu líčení senátu třem důstojníkům v činné službě nebo mimo činnou službu, které sobě obviněný zvolí za důvěrníky [§ 48 (3) až (5)].

(2) Při poradách a hlasováních senátu nesmí kromě předsedy, přísedících senátu a zapisovatele býti nikdo přítomen.

(3) O poradách a hlasováních napíše zapisovatel zvláštní zápis; tento zápis se zapečetí v obálce, kterou smí otevřít jen kárný senát. Zapečetěný zápis zůstává ve spise jako jeho součást.

(4) Zprávy o jednáních a poradách kárného senátu dáti na veřejnost jest zakázáno; nález kárného senátu lze však uveřejniti se svolením ministerstva národní obrany.

§ 37.

Hlasování.

K platnosti usnesení a nálezů kárného senátu je potřebí nadpoloviční většiny hlasů. Jsou-li hlasy roztrženy, zjistí se potřebná většina podle zásad vojenského trestního řádu. Napřed hlasuje zpravodaj [§ 46 (2) a (3), 50 (1)], po něm hlasují ostatní přísedící senátu, a to pořádkem mladší před staršími, předseda senátu naposledy.

§ 38.

Vyloučení předsedy, vyloučení a zamítnutí přísedících kárného senátu.

(1) O vyloučení předsedy a přísedících kárného senátu platí obdobně ustanovení vojenského trestního řádu.

(2) Mimo to má obviněný právo nejpozději do čtyř dní před ústním líčením zamítnouti bez udání důvodů dva přísedící kárného senátu.

HLAVA IV.

Úřady a osoby zúčastněné v kárném řízení soudcovským.

§ 39.

Vyšetřující soudce.

(1) Vyšetřující soudce provádí soudcovské kárné vyšetřování a vyhledávání zmíněné

v § 59 (1); ustanovuje jej předseda kárného senátu z vojenských soudců.

(2) O vyloučení a zamítnutí vyšetřujícího soudce platí obdobně ustanovení vojenského trestního řádu.

(3) Vyšetřujícím soudcem nesmí býti člen anebo náhradník kárného senátu.

(4) V písemném styku užívá vyšetřující soudce označení „Kárný senát nejvyššího vojenského soudu, vyšetřující soudce“; v dožadání vždy uvede, jakou adresu sluší uvést, až bude zasíláno vyřízení.

(5) Není dovoleno, aby se vyšetřující soudce zúčastnil jednání a rozhodování o téže věci v kárném senátu.

§ 40.

Generální vojenský prokurátor.

(1) Při ústním líčení senátu je potřebí přítomnosti generálního vojenského prokurátora (náměstka).

(2) Jinak nutno mu před každým rozhodnutím senátu ve věci samé, jež se stane mimo ústní líčení, dodati spisy s návrhem zpravodajovým, aby se o věci písemně vyjádřil.

§ 41.

Obviněný a obhájce.

(1) Obviněný je důstojník, proti němuž bylo zavedeno soudcovské kárné vyšetřování nebo jehož věc byla odkázána k ústnímu líčení kárného senátu; před tím lze mluvit jen o podezřelém.

(2) Obviněný má právo přibrati si, a to již za vyšetřování, obhájce (příbraného obhájce); nemá-li obviněný příbraného obhájce, ustanoví mu, požádá-li o to do čtyř dní před ústním líčením, a jde-li o případ uvedený v § 49 (2), bez takové žádosti předseda kárného senátu obhájce pro ústní líčení (určeného obhájce).

(3) Příbraným obhájcem může býti důstojník justiční služby (v činné službě i mimo činnou službu), jakož i ten, kdo je obhájcem ve věcech trestních.

(4) Obhájce příbraný obviněným není povinen převzít obhajování. Je-li vojenskou osobou v činné službě, nesmí převzít obhajování, pokud k tomu nesvolí jeho představené velitelství (úřad); míní-li tedy vojenská osoba v činné službě převzít obhajování, musí nejprve požádati své představené veli-

telství (úřad) za souhlas. Tento souhlas může jí býti odepřen jen tehdy, je-li ve službě nepostradatelná.

(5) Není-li obhájce obviněným příbraný důstojníkem justiční služby v činné službě, musí kárnému senátu předložit plnou moc podepsanou obviněným.

(6) Příbraný obhájce může býti obviněným změněn, nezdrží-li se touto změnou řízení.

(7) Určeným obhájcem může býti jen vojenský soudce, který působí v sídle nejvyššího vojenského soudu; určený obhájce musí převzít obhajování, není-li podle ustanovení následujícího odstavce vyloučen z obhajování.

(8) Obhájcem v kárném řízení soudcovským nemůže býti:

a) kdo proti obviněnému podal udání (hlášení), které je předmětem soudcovského kárného řízení,

b) kdo byl ve vyšetřování slyšen jako svědek anebo znalec, nebo bude pravděpodobně slyšen jako svědek anebo znalec při ústním líčení,

c) kdo v předchozím trestním řízení působil jako žalobce nebo jako člen soudu,

d) proti komu se vede soudní trestní řízení nebo soudcovské kárné řízení nebo řízení před kárným výborem vojenských gážistů,

e) kdo byl v soudcovském kárném řízení nebo v řízení před kárným výborem uznán vinným, dokud trest úplně vykonán.

(9) Obhájce jest oprávněn podle svého svědomí a v mezích zákonných uvést vše, co má v zájmu obviněného za potřebné, a použítí všech dovolených obhajovacích prostředků.

(10) Po skončení vyšetřování neb odkázání věci k ústnímu líčení přísluší jak obviněnému, tak i obhájci právo nahlížeti do spisů (vyjma zápisy o poradách a o hlasování) a činiti z nich výpisky; již za vyšetřování může vyšetřující soudce kárného senátu povolit obviněnému neb jeho obhájci nahlédnouti do spisů, pokud to lze uvést v soulad s účelem řízení.

(11) Bylo-li nahlédnutí do spisů za vyšetřování obviněnému (obhájci) povoleno, může do nich nahlédnouti v přítomnosti vyšetřujícího soudce; nahlížeti může jen do té části spisu, na kterou se vztahuje povolení.

(12) Do spisů se nahlédá zpravidla u vyšetřujícího soudce nebo u kárného senátu; vyšetřující soudce může však, nebrání-li tomu služební důvody, povolit, aby se nahlédlo

do spisů u divisiního nebo brigádního soudu, který je blíže místa pobytu obviněného neb obhájce nežli kárný senát nebo vyšetřující soudce.

(13) Obviněný a obhájce nesmějí zpravovat veřejnost o obsahu spisů, do nichž nahlédli.

(14) Obviněný i jeho obhájce mají právo v kterémkoliv období řízení obracet se písemným podáním přímo na kárný senát a za vyšetřování též na vyšetřujícího soudce; je dovoleno, aby činili svá podání i telegraficky.

(15) Úřední spisy, které třeba obviněnému dodat, jsou dodány platně, dodají-li se buď osobně jemu nebo jeho obhájci neb jinému zmocněnci (prostředníku).

(16) Dlí-li obviněný v cizině, aniž tam byl služebně přidělen, jest dodání platně, bylo-li provedeno způsobem uvedeným v § 52 vládního nařízení ze dne 18. října 1923, č. 203 Sb. z. a n., o řízení před kárnými výbory vojenských gážistů a o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním.

HLAVA V.

Soudcovské kárné řízení.

§ 42.

O z n a m o v á n í p o k l e s k ů n á l e ž e j í c í c h d o s o u d c o v s k é k á r n é p r a v o m o c i.

(1) Každý, kdo se doví o tom, že se důstojník justiční služby dopustil jednání neb opominutí, které náleží do soudcovské kárné pravomoci (§ 24), může o tom učiniti oznámení za tím účelem, aby mohlo býti zavedeno soudcovské kárné řízení. Vojenské osoby v činné službě a vojenští gážisté mimo činnou službu činí tato oznámení služebním postupem; o tom, kdy jsou tyto osoby povinny učiniti oznámení, platí příslušná služební ustanovení. Každý velitel (představený), jehož takové oznámení dojde, jest povinen odeslati je nejvyššímu vojenskému soudu.

(2) Všechny trestní soudy, u nichž se vede trestní řízení proti důstojníkům justiční služby pro trestné činy, které záleží v porušení soudcovských povinností, jsou povinny, jakmile bylo zavedeno a též jakmile bylo pravoplatně skončeno trestní řízení, oznámiti to nejvyššímu vojenskému soudu; k oznámení o ukončení trestního řízení nutno připojiti trestní spisy, pokud je to možno. Skon-

čilo-li trestní řízení rozsudkem a je-li spisů u soudu ještě potřebí, připojí soud k oznámení zatím jen opis rozsudku a spisy zašle dodatečně.

§ 43.

Zavedení soudcovského kárného řízení.

(1) Když oznámení (§ 42) došlo nejvyššího vojenského soudu, dá nejprve kárný senát vyslechnouti podezřelého o předmětu obvinění; odepře-li podezřelý výpověď, není to překážkou dalšího řízení.

(2) Výslechu není potřebí, byl-li podezřelý o předmětu obvinění slyšen již v dřívějším řízení (trestním, soudcovském kázeňském).

(3) Když došla výpověď podezřelého nebo se ukázalo, že podezřelý odmítl vypovídati, a v případě uvedeném v předcházejícím odstavci ihned, jakmile oznámení došlo, rozhodne kárný senát písemným usnesením, zda má být nařízeno soudcovské kárné vyšetřování čili nic.

(4) Nabude-li kárný senát přesvědčení, že jednáním aneb opominutím, které se dává za vinu podezřelému, nebyly porušeny soudcovské povinnosti, upustí od zavedení řízení a zpraví o tom podezřelého; zbývá-li však ještě podezření z jednání neb opominutí, které náleží do soudcovské kázeňské pravomoci soudcovských představených [§ 12 (2) a (3)] nebo do pravomoci kárného výboru, prohlásí se kárný senát nepřislušným a postoupí došlé oznámení příslušnému soudcovskému představenému nebo tomu představenému, kterému přísluší naříditi, aby bylo zavedeno řízení před kárným výborem; o tom, že bylo oznámení postoupeno, zpraví kárný senát podezřelého.

(5) Svou nepřislušnost vysloví kárný senát také v tom případě, když shledá, že kázeňským poklesem, jímž byly porušeny soudcovské povinnosti, nebyly porušeny zároveň povinnosti stavovské [§ 7 (2)]; tu postoupí, není-li sám podle § 12 (4) příslušný, obvinění soudcovskému představenému a podezřelého o tom uvědomí.

(6) Za souhlasu generálního vojenského prokurátora může kárný senát též upustiti od nařízení kárného vyšetřování a usnésti se, aby se věc odkázala k ústnímu líčení. O takovém usnesení platí ustanovení § 46 (13).

(7) V usnesení o nařízení kárného vyšetřování uvede kárný senát jednání a opomí-

nutí, z nichž má obviněný odpovídati; usnesení to se dodá obviněnému.

(8) Prve nežli kárný senát rozhodne, jak uvedeno v předcházejících odstavcích, může naříditi potřebná vyhledávání.

§ 44.

Soudcovské kárné vyšetřování.

(1) Když bylo nařízeno soudcovské kárné vyšetřování, ustanoví předseda kárného senátu vyšetřujícího soudce (§ 39) a dodá mu spisy.

(2) Ve vyšetřování vyslechně vyšetřující soudce obviněného, svědky a znalce a zjistí z úřední moci všechny okolnosti a důkazy, jichž je potřebí, aby byl případ úplně objasněn. Výslech svědků a znalců se provádí podle zásad vojenského trestního řádu; výslech svědků a znalců může provést vyšetřující soudce sám, může však o výslech požádati též brigádní soud aneb okresní soud s trestní pravomocí, který je blíže pobytu svědka nebo znalce; okresní soud provede výslech podle předpisů trestního soudního řádu pro něj platného. Obviněnému musí být dána příležitost, aby se vyjádřil o všech podrobnostech obvinění; odepře-li obviněný se vyjádřiti, není to na překážku dalšímu řízení.

(3) O vyšetřovacích úkonech se pořídí zápis, při němž třeba šetřiti ustanovení o vnějších náležitostech pro takové úkony u soudů divisních. Zapisovatele ustanoví předseda (president) soudu, ke kterému náleží vyšetřující soudce, z aspirantů nebo důstojníků justiční služby přidělených tomuto soudu.

§ 45.

Řízení při pochybnostech o duševním stavu.

(1) Nastanou-li pochybnosti o tom, byl-li obviněný v době, kdy se dopustil poklesku, při zdravém rozumu, vyšetří se jeho duševní stav; proto se vyslechnou osoby, které mohou podati vysvětlení; je-li třeba, vyžádají se potřebné úřední a služební zprávy a duševní stav obviněného se přezkoumá dvěma lékaři; odporují-li si posudky obou lékařů, vyžádá se ještě vyjádření třetího lékaře; o posudek třeba požádati co možná lékaře-psychiatry.

(2) Není-li možno vyšetřiti a posouditi duševní stav obviněného bez pozorování ve vojenském nebo jiném veřejném léčebném ústavě, zašle vyšetřující soudce spisy kárnému senátu, aby se usnesl, má-li být o prove-

dení tohoto důkazu požádán příslušný trestní soud.

(3) Usnese-li se kárný senát na tom, aby byl soud požádán o provedení tohoto důkazu, vrátí spisy vyšetřujícímu soudci, který se s žádostí o provedení pozorování obrátí na brigádní soud, v jehož obvodu je obviněný gázista v činné službě přidělen službou, nebo na okresní soud s trestní pravomocí, v jehož obvodu obviněný gázista mimo činnou službu mešká.

(4) Dožádaný soud provede důkaz podle ustanovení trestního řádu proň platného; pozorování obviněného se provede zpravidla ve vojenském léčebném ústavě a jen ve výjimečných případech v jiném léčebném ústavě veřejném.

(5) Podobně, jak jest uvedeno v předcházejících odstavcích, postupuje se i tam, kde sice není pochybnosti o přičetnosti obviněného v době spáchání poklesku, avšak jest pochybné, zda jest obviněný při zdravém rozumu v době, kdy se koná soudcovské kárné řízení.

(6) Zjistí-li se, že obviněný trpěl v době, kdy spáchal poklesek, duševní poruchou, pro níž mu nelze poklesek přičítati, usnese se kárný senát, aby bylo řízení zastaveno.

(7) Zjistí-li se, že obviněný trpí duševní chorobou jen v době, kdy se proti němu vede kárné soudcovské řízení, provede vyšetřující soudce všechny důkazy, které jsou důležité pro posouzení spáchaného poklesku a jichž provedení po uplynutí doby by mohlo býti znesnadněno, ne-li vůbec znemožněno; pak se kárný senát usnese, aby řízení bylo přerušeno, dokud se obviněný neuzdraví.

§ 46.

Skončení vyšetřování.

(1) Když provedl vyšetřující soudce všechny důkazy, které pokládal za potřebné, zpraví obviněného, že může nahlédnouti do spisů [§ 41 ⁽¹⁰⁾] a do osmi dní podati návrhy, aby bylo vyšetřování doplněno.

(2) Když tato lhůta uběhla nebo důkazy navržené obviněným byly provedeny, poněvadž vyšetřující soudce shledal návrh oprávněným, předloží vyšetřující soudce spisy kárnému senátu, u kterého je prozkoumá přísedící, který byl předsedou určen za zpravodaje.

(3) Zpravodaj kárného senátu vypracuje návrh a pak se spisy odešlou i s návrhem

zpravodajovým generálnímu vojenskému prokurátoru, aby se písemně vyjádřil.

(4) Když došly spisy nazpět s vyjádřením generálního vojenského prokurátora, radí se kárný senát o dalším postupu v neveřejné poradě.

(5) Neprohlásí-li se kárný senát nepřislušným, usnese se

a) aby věc byla převedena do soudcovského kázeňského řízení nebo

b) aby bylo vyšetřování doplněno nebo

c) aby bylo řízení přerušeno nebo

d) aby bylo řízení zastaveno nebo

e) aby byla věc odkázána k ústnímu líčení.

(6) Nepřislušným se prohlásí kárný senát, nabude-li z výsledků vyšetřování přesvědčení,

a) že jednáním aneb opominutím, jež se dává obviněnému za vinu, nebyly porušeny povinnosti soudcovské a že čin ten přece zůstává trestným ať podle oddílu II tohoto nařízení nebo podle části II zák. č. 154/1923 Sb. z. a n. nebo

b) že kázeňským poklesem obviněného byly sice porušeny povinnosti soudcovské, nikoli však povinnosti stavovské.

(7) Prohlásí-li se kárný senát nepřislušným, postoupí případ příslušnému místu (soudcovskému představenému, představenému, jemuž přísluší nařídit, aby bylo zavedeno řízení před kárným výborem).

(8) Shledá-li kárný senát, že poklesek obviněného presidenta nejvyššího vojenského soudu je trestný toliko podle oddílu II tohoto nařízení, usnese se, aby byla věc převedena do soudcovského kázeňského řízení. Je-li kázeňský poklesek dostatečně vyšetřen, může se kárný senát zároveň usnésti, aby převedená věc byla odkázána k ústnímu líčení [odst. ⁽¹³⁾].

(9) Vidí-li kárný senát toho potřebu, aby byly provedeny ještě další důkazy, usnese se, aby bylo doplněno vyšetřování, a vrátí spisy vyšetřujícímu soudci, který, když provedl nařízené doplnění, vrátí je kárnému senátu.

(10) Vyjma případ uvedený v § 45 (7) usnese se kárný senát na přerušení řízení tehdy, když shledá, že pro poklesek obviněného je třeba dříve provést trestní řízení soudní; tu přeruší soudcovské kárné řízení až do pravoplatného ukončení trestního soudního řízení.

(11) Kárný senát se usnese, aby bylo zastaveno řízení, nabude-li z výsledků vyšetřo-

vání přesvědčení, že se obviněný nedopustil jednání neb opominutí, které se mu dává za vinu, nebo že mu je nelze přičítati nebo že jím nebyly porušeny soudcovské povinnosti a čin ani jinak není trestný [odst. (6), (8)] nebo že nelze očekávati výsledku od dalšího řízení pro nedostatek důkazů nebo pro neobvyčejné potíže při opatrování průvodních prostředků.

(12) Usnesení o zastavení řízení může se omeziti též jen na některé z poklesků dávajících obviněnému za vinu.

(13) Není-li důvodů k doplnění, k přerušení nebo k zastavení řízení ani k prohlášení nepřislušnosti, usnese se kárný senát, aby byla věc odkázána k ústnímu líčení (odkazovací usnesení). V odkazovacím usnesení uvede senát ta jednání a opominutí, o kterých se bude jednat v ústním líčení, kteří svědkové a znalci mají býti předvoláni k ústnímu líčení, nebo jaká jiná další přípravná opatření mají se státi pro toto líčení.

(14) O nařízeném doplnění řízení se obviněný neuvědomuje; o prohlášení nepřislušnosti, převedení do soudcovského kázeňského řízení, přerušení a úplném zastavení řízení zpraví se obviněný ihned, o částečném zastavení a odkázání věci k ústnímu líčení teprve se zprávou o nařízení ústního líčení; stejně se uvědomuje generální vojenský prokurátor, ale musí mu býti po doplnění řízení dány spisy i s návrhem zpravodajovým, aby se o nich písemně vyjádřil.

§ 47.

Příprava ústního líčení.

(1) Den a hodinu ústního líčení stanoví předseda kárného senátu; den ústního líčení určí tak, aby obviněný dostal obeslání nejpozději čtrnáct dní před ústním líčením.

(2) K ústnímu líčení předvolá předseda kárného senátu obviněného, dále svědky a znalce, kteří mají býti podle usnesení kárného senátu [§ 46 (13)] vyslechnuti, a uvědomí o ústním líčení obhájce a generálního vojenského prokurátora; mimo to opatří pro ústní líčení vše to, na čem se usnesl kárný senát [§ 46 (13)].

(3) Předvolání obviněného, k němuž nutno připojiti odkazovací usnesení a event. usnesení o částečném zastavení řízení, obsahuje:

- a) den a hodinu ústního líčení;
- b) jména přísedících;
- c) poučení o právu zamítnouti dva z nich [§ 38 (2)];

d) poučení o právu přibrati si obhájce nebo žádati o jeho určení (§ 41);

e) upozornění, že se ústní líčení provede, i když se obviněný nedostaví (§ 49);

f) poučení o právu nahlédati do spisů (§ 41) a o právu oznámiti nebo přivést nové průvodní prostředky.

(4) Obeslání svědků a znalců, kteří nejsou v činné službě vojenské, musí obsahovati poučení o uplatňování nároku na svědecké a znalecké poplatky.

(5) Má-li obviněný v této době již přibráného obhájce, zašle předseda senátu obhájci odkazovací usnesení (usnesení o částečném zastavení řízení) a uvědomení o ústním líčení, které obsahuje údaje uvedené v odst. (3), lit. a) až c), e), f). Oznámil-li obviněný svého obhájce později, nebo byl-li mu obhájce určen, zašle se toto usnesení a uvědomení obhájci neprodleně poté, co došlo oznámení o jeho přibrání nebo zároveň s jeho určením.

§ 48.

Ústní líčení.

(1) V soudcovském kárném řízení může býti obviněný uznán vinným a potrestán některým trestem z trestů uvedených v § 29 jen po provedení ústního líčení.

(2) Ústní líčení je neveřejné a koná se v přítomnosti předsedy a přísedících kárného senátu, zapisovatele, generálního vojenského prokurátora (náměstka), obviněného (§ 49) a obhájce, je-li přibrán aneb určen.

(3) Obviněnému přísluší právo přibrati si k ústnímu jednání tři důvěrníky [§ 36 (1)]; důvěrníky, které chce obviněný přibrati k ústnímu líčení, musí oznámiti předsedovi kárného senátu před počátkem ústního líčení.

(4) Důvěrníci nemají práva zasahovati do ústního líčení a jsou povinni na vyzvání předsedovo prokázati svou totožnost.

(5) Důvěrníkem nemůže býti důstojník, který má býti slyšen při ústním líčení jako svědek anebo znalec.

(6) Svědkové a znalci mají přístup do místnosti, v níž se koná ústní líčení, teprve když byli zavoláni předsedou; po výsledku se vzdálí z místnosti, pokud předseda nenařídí jinak.

(7) Všechny osoby, které jsou přítomny ústnímu líčení, jsou povinny chovati v tajnosti, o čem se dovědí při líčení. Poruší-li tuto povinnost, potrestá je, jsou-li vojenskými osobami v činné službě, jejich představený nebo soudcovský představený kázeňsky; proti

obhájcům, kteří nemohou býti takto kázeňsky trestáni, zakročí jejich disciplinární úřad.

(⁸) Osoby, přítomné ústnímu líčení, jsou povinny chovati se slušně a důstojně a stříci se jakéhokoli rušení jednání.

§ 49.

Provádění ústního líčení v nepřítomnosti obviněného.

(¹) Ústní líčení může býti provedeno zpravidla jen za přítomnosti obviněného; v jeho nepřítomnosti lze je prováděti:

a) jestliže se obviněný, byv řádně předvolán k ústnímu líčení nedostaví a před počátkem líčení se pro to neospravedlní nebo podá takové důvody, jež kárný senát neuzná za oprávněny;

b) nedostaví-li se obviněný k ústnímu líčení proto, že odpykává trest na svobodě;

c) způsobil-li svou vinou, že mu nemohlo býti dodáno předvolání;

d) vzdálil-li se před skončením ústního líčení;

e) byl-li obviněný vykázán z jednací místnosti při ústním líčení předsedou kárného senátu [§ 50 (⁴)].

(²) V případech uvedených v předcházejícím odstavci pod a) až c) určí obviněnému předseda kárného senátu obhájce, nedostaví-li se obhájce jím přihraný; v ostatních případech se obviněnému obhájce neurčuje.

§ 50.

Pravomoc předsedy kárného senátu při ústním líčení.

(¹) Předseda kárného senátu řídí ústní líčení, stanoví pořad, v jakém se provádějí důkazy, a udílí slovo obviněnému, obhájci a generálnímu vojenskému prokurátoru; obviněného, svědky a znalce buď vyslýchá sám anebo přenechá provedení výslechu přísedícímu, kterého určil za zpravodaje [§ 46 (²)].

(²) Předsedovi kárného senátu přísluší pečovati o to, aby při líčení byl zachován pořádek, bezpečnost a důstojné chování.

(³) Ruší-li přítomní důvěrníci jednání nebo chovají-li se nedůstojně, napomene je předseda a může je podle okolností vykázati z místnosti, kde se koná ústní líčení; pak se další řízení provede v jejich nepřítomnosti.

(⁴) Chová-li se neslušně nebo nedůstojně obviněný, napomene jej předseda; vykázati

obviněného z místnosti, kde se koná ústní líčení, může předseda jen tehdy, pokračuje-li obviněný v neslušném a nedůstojném chování, ačkoli byl napomenut a bylo mu pohroženo, že bude z místnosti, kde se koná ústní líčení, vykázán. Obviněný však musí býti před ukončením průvodního řízení zavolán do místnosti a uvědomen o podstatných okolnostech, které se za jeho nepřítomnosti vyskytly, a o tom, co vypověděly vyslechnuté osoby.

(⁵) Dopustí-li se neslušného a nedůstojného chování obhájce, napomene jej předseda; jestliže pokračuje obhájce v svém neslušném a nedůstojném chování, může mu kárný senát odníti slovo; tu může obviněný žádati, aby mu byl určen nový obhájce. Nového obhájce nutno krom toho určit z úřední moci, bylo-li odňato slovo obhájci, jenž byl v případech podle § 49 (¹) a) až c) určen nepřítomnému obviněnému. Není-li možno na žádost obviněného nebo v jeho nepřítomnosti [§ 49 (¹) a) až c)] z moci úřední určit ihned nového obhájce, odročí se ústní líčení; není-li těchto předpokladů, pokračuje se v líčení v nepřítomnosti obhájcově.

(⁶) U vojenských osob v činné službě nebo ve vojenském stejnokroji, které se dopustily poklesků uvedených v předchozích odstavcích, učiní předseda, není-li čin přísněji trestný, oznámení jejich představenému, aby byly kázeňsky potrestány podle části I zák. č. 154/1923 Sb. z. a n. nebo podle oddílu II tohoto nařízení; poklesky obhájců, kteří nemohou býti takto kázeňsky trestáni, oznámí předseda kárného senátu příslušnému disciplinárnímu úřadu k dalšímu opatření.

§ 51.

Průběh ústního líčení.

(¹) Když předseda kárného senátu zahájil ústní líčení, vyzve osoby k líčení předvolané, aby vstoupily do místnosti, kde se koná ústní líčení, a když se přesvědčil, zda a které z předvolaných osob se nedostavily, poučí přítomné svědky a znalce o významu přísahy, kterou mají vykonati nebo vykonali. Po tomto poučení se svědkové a znalci vzdálí z místnosti, kde se koná ústní líčení, ačli snad předseda nenařídí, aby znalci v ní setrvali již od výslechu obviněného až do skončení líčení.

(²) Nedostaví-li se svědkové a znalci, kteří jsou vojenskými osobami v činné službě a konají službu v sídle nejvyššího vojenského soudu, požádá předseda kárného senátu, jestliže je to účelné, jejich představené veli-

telství (úřad), aby je ihned k ústnímu líčení obeslalo.

(3) Nedostaví-li se svědkové a znalci, kteří buď nejsou v činné službě nebo nekonají službu v sídle nejvyššího vojenského soudu, rozhodne kárný senát teprve za průvodního řízení, co třeba zařídit, zvláště je-li třeba k tomu konci odročit ústní líčení.

(4) Poté zjistí předseda kárného senátu, zda jsou v místnosti, kde se koná ústní líčení, všechny předměty, jež, jak se kárný senát usnesl, bylo třeba opatřit k důkazním účelům [§ 46 (13)].

(5) Potom přečte zpravodaj [§ 46 (2)] odkazovací usnesení.

(6) Po přečtení tohoto usnesení vyslechne předseda nebo zpravodaj obviněného o jeho osobních poměrech a o předmětu obvinění. Je-li několik obviněných, určí předseda pořad jejich výslechu, a uzná-li toho potřebu, nařídí, aby každý z nich byl vyslýchán v nepřítomnosti druhých.

(7) Odchyluje-li se obviněný od výpovědi, kterou učinil ve vyšetřování nebo v předcházejícím trestním řízení, otáže se ho předseda (zpravodaj) po příčině toho; tu může též předseda dáti přečísti zápis o jeho dřívější výpovědi. Tento zápis se přečte také, nechce-li obviněný vypovídati, nebo není-li přítomen (§ 49).

(8) Když ukončil předseda (zpravodaj) výslech obviněného, mají přisedící kárného senátu, generální vojenský prokurátor a obhájce právo dávat obviněnému otázky k doplnění výslechu; předseda může však naříditi, aby předmět otázky byl nejprve jemu oznámen, pak dá sám tuto otázku obviněnému. Pokládá-li předseda otázku danou nebo navrženou generálním vojenským prokurátorem aneb obhájcem za nedovolenou a trvají-li tyto osoby na ní, rozhodne o tom, lze-li otázku dovoliti, kárný senát.

(9) Po výslechu obviněného prohlásí předseda kárného senátu, že zahajuje průvodní řízení. V tomto řízení se provedou důkazy, a to v tom pořádku, jak jej určí předseda.

(10) V průvodním řízení mohou generální vojenský prokurátor, obviněný a obhájce činiti nové průvodní návrhy neb opakovati průvodní návrhy dříve zamítnuté. O návrzích rozhoduje kárný senát.

(11) Pro výslech svědků a znaleců platí obdobně ustanovení vojenského trestního řádu, o dávání otázek, k nimž jest oprávněn též obviněný, platí ustanovení odst. (8). Svědkové

se povolávají do místnosti, kde se koná ústní líčení, jeden po druhém a vyslýchají se v přítomnosti obviněného, nebyl-li z místnosti ústního líčení vykázán [§ 50 (4)].

(12) Je-li obviněný přítomen, musí býti po každém provedení průvodního prostředku vyvolán, aby se o něm vyjádřil; právo na takové vyjádření má i obhájce a generální vojenský prokurátor.

(13) Usnese-li se kárný senát za průvodního řízení na tom, aby byly připuštěny další průvodní prostředky, může, je-li toho třeba, ústní líčení odročit, při čemž buď čas, kdy v něm bude pokračováno, ihned určí nebo ponechá předsedovi, aby jej později stanovil a účastníky o něm písemně zpravil. Při pokračování v odročeném líčení musí býti přítomni titíž přisedící; není-li to možné, musí býti průvodní řízení znovu opakováno.

(14) Když byly všechny důkazy připuštěné kárným senátem provedeny, prohlásí předseda, že je průvodní řízení skončeno, a udělí slovo generálnímu vojenskému prokurátoru, aby podal konečný návrh. Když generální vojenský prokurátor skončil, udělí předseda slovo obviněnému a obhájci. Hlásí-li se poté ještě generální vojenský prokurátor o slovo, třeba mu je uděliti, ale poslední slovo náleží vždy obviněnému (obhájci).

(15) Poté prohlásí předseda ústní líčení za skončeno a kárný senát se odebere k poradě o nález.

(16) O ústním líčení pořídí zapisovatel zápis, jenž musí obsahovati jména přítomných a vyličení průběhu jednání ve všech podstatných částech.

§ 52.

Porada o nález.

(1) O poradě a o hlasování po ústním líčení platí ustanovení §§ 36 a 37; kárný senát smí v poradě přihlížeti jen k těm důkazům, které byly provedeny při ústním líčení.

(2) Neuzná-li kárný senát v této poradě, že je třeba doplniti řízení a proto průvodní řízení znovu zahájit [odst. (3)], nebo řízení do uzdravení obviněného přerušiti [odst. (12)] nebo věc převésti do soudcovského kázeňského řízení [odst. (11)], usnese se na nález, který zní buď,

a) že se obviněný zprošťuje nebo

b) že je obviněný vinen anebo

c) že není kárný senát příslušným rozhodovati.

(3) Usnese-li se kárný senát na doplnění řízení, prohlásí, že se skončené již ústní líčení znovu zahajuje a že se pokračuje v průvodním řízení, a pak — je-li toho třeba — odročí ústní líčení podle § 51 (3).

(4) Nález kárného senátu zní, že se obviněný zprošťuje, nenabude-li kárný senát z ústního líčení přesvědčení,

a) že se obviněný dopustil jednání neb opominutí, pro něž se vedlo ústní líčení, nebo

b) že v jeho prokázaném jednání lze spatřovati porušení soudcovských povinností nebo jiný poklesk (porušení stavovských povinností, kázeňský poklesk) nebo

c) že mu lze poklesk za vinu dávající přiřaditi.

(5) Přesvědčí-li se kárný senát, že důvody uvedené v předcházejícím odstavci nejsou splněny stran všech poklesků, pro něž bylo vedeno ústní líčení, nýbrž jen stran některých z nich, usnese se na nálezu, že se obviněný jen pro některé poklesky zprošťuje.

(6) Nabude-li kárný senát z ústního líčení přesvědčení, že se obviněný dopustil některého z jednání neb opominutí, pro něž se vedlo ústní líčení, že mu je lze přiřaditi a že toto jednání neb opominutí je poklesk, který náleží do soudcovské kárné pravomoci, usnese se na nálezu, že obviněný je vinen. Tento nález se nazývá kárný nález.

(7) Do kárného nálezu [odst. (6)] pojme kárný senát výrok o trestu, a třeba-li, i výrok o vyloučení doby řízení ze započtení pro zvýšení služného. Byl-li obviněný pro porušení soudcovských povinností potrestán již soudně, může kárný senát upustiti od uložení trestu pro tentýž poklesk, neuzná-li, že týmž poklesem byly zároveň porušeny také stavovské povinnosti.

(8) Ve volbě trestu je vázán kárný senát ustanoveními uvedenými v § 29; při tom musí přihlížeti k tíži poklesku, jakož i k přitěžujícím a k polehčujícím okolnostem, jež oceňuje podle volného uvážení. Byl-li obviněný v soudcovském kárném řízení již pro některý poklesk potrestán, má kárný senát při výměře trestu za jiný poklesk, spáchaný před uvedeným potrestáním, přihlížeti k trestu uloženému za poklesk, pro který byl již obviněný potrestán.

(9) O tom, zda a která doba soudcovského kárného řízení se vylučuje ze započtení pro zvýšení služného [§ 30 (3)], usnáší se kárný senát podle volného uvážení, přihlížeje zejména k průtahům v řízení, které zavinil

obviněný. Kárný senát se může usnésti, buď že se celá doba řízení vylučuje, nebo že se vylučuje její určitá část, anebo může od výroku o vyloučení upustiti.

(10) Kárný senát se usnese, že není příslušným rozhodovati, nabude-li z ústního líčení přesvědčení,

a) že jednáním aneb opominutím, jež se dává obviněnému za vinu, nebyly porušeny povinnosti soudcovské a že čin přece zůstává trestný, ať již podle oddílu II tohoto nařízení nebo podle části II zák. č. 154/1923 Sb. z. a n., nebo

b) že kázeňským poklesem obviněného byly sice porušeny povinnosti soudcovské, nikoli však povinnosti stavovské.

(11) Shledá-li kárný senát, že poklesk obviněného presidenta nejvyššího vojenského soudu je trestný toliko podle oddílu II tohoto nařízení, usnese se, aby věc byla převedena do soudcovského kázeňského řízení [§ 12 (4)]. Je-li poklesk dostatečně objasněn, může se kárný senát zároveň usnésti na kázeňském nálezu.

(12) Nabude-li kárný senát z výsledků ústního líčení přesvědčení, že by sice bylo lze obviněnému přiřaditi poklesk, obviněný však tou dobou není při zdravém rozumu, usnese se, aby bylo řízení přerušeno až do uzdravení obviněného.

§ 53.

Prohlášení nálezu.

(1) Když se kárný senát usnesl v poradě o nálezu, vrátí se do místnosti, kde se věc projednává, a předseda prohlásí nález a jeho podstatné důvody.

(2) Prohlášením nabývá nález moci práva.

§ 54.

Sepsání nálezu a jeho dodání obviněnému.

(1) Nález, na kterém se usnesl kárný senát, napíše předseda nebo zpravodaj a podpíše předseda a zapisovatel; písemný nález musí obsahovati:

a) označení kárného senátu, jméno předsedy a zapisovatele, generálního vojenského prokurátora (náměstka) a obhájce;

b) jméno obviněného, jeho hodnost, služební přidělení, vojenský poměr, den a rok narození, stav rodinný a domovskou příslušnost;

c) označení poklesků, které byly odkázány k ústnímu líčení;

d) den ústního líčení;

e) v případě podle § 52 ⁽⁴⁾ výrok o zproštění, uvádějící poklesky, pro které se obviněný zprošťuje, jakož i příslušný důvod, naznačený v § 52 ⁽⁴⁾;

f) v případě podle § 52 ⁽⁶⁾ výrok o vině, uvádějící příslušné poklesky, výrok o trestu a je-li třeba i výrok o vyloučení doby řízení ze započtení pro zvýšení služného;

g) vždy odůvodnění, které se oddělí od údajů předchozích.

(2) V odůvodnění nálezu třeba uvést, které okolnosti a z kterých důvodů pokládá kárný senát za prokázané nebo neprokázané, pak důvody, pro které spatřuje kárný senát v prokázaných činech poklesky, které náleží do soudcovské kárné pravomoci, nebo proč v nich takové poklesky nevidí, a jde-li o kárný nález, i přitěžující a polehčující okolnosti.

(3) Písemný nález dodá se do 14 dní po prohlášení obviněnému (obhájci); přijetí nálezu obviněný (obhájce) potvrdí.

§ 55.

Usnesení o nepřislusnosti, o převedení věci do soudcovského kázeňského řízení a o přerušení řízení do uzdravení obviněného.

(1) Usnese-li se kárný senát po ústním líčení, že není příslušným rozhodovati [§ 52 ⁽¹⁰⁾], prohlásí předseda ihned usnesení s důvody; předseda nebo zpravodaj napíše usnesení a kárný senát dá usnesení podepsané předsedou a zapisovatelem dodat obviněnému (obhájci). Spisy postoupí poté kárný senát příslušnému místu (soudcovskému představenému, představenému, jemuž přísluší naříditi, aby bylo zavedeno řízení před kárným výborem).

(2) Usnese-li se kárný senát po ústním líčení, aby věc byla převedena do soudcovského kázeňského řízení [§ 52 ⁽¹¹⁾], prohlásí ihned předseda usnesení i s důvody; o sepsání a dodání tohoto usnesení platí ustanovení předcházejícího odstavce. Byl-li zároveň s převedením věci do soudcovského kázeňského řízení usnesen kázeňský nález, vyhlásí se a dodá usnesení spolu s kázeňským nálezem.

(3) Usnese-li se kárný senát po ústním líčení, aby bylo řízení přerušeno, dokud se ob-

viněný neuzdraví [§ 52 ⁽¹²⁾], prohlásí ihned předseda usnesení i s důvody; o sepsání usnesení platí ustanovení odst. (1); usnesení se dodá zákonnému zástupci a obhájci obviněného.

HLAVA VI.

Opravné prostředky.

§ 56.

Všeobecné ustanovení.

(1) Vyjma obnovu řízení, o které jednají § 57 až 59, nejsou v kárném řízení soudcovským opravné prostředky vůbec dovoleny.

(2) Tímto ustanovením není dotčeno právo učiniti oznámení a podati stížnost na osoby, které jsou povolány k účasti v soudcovském kárném řízení, pro porušení jejich úředních a služebních povinností.

§ 57.

Podmínky obnovy řízení.

(1) Soudcovské kárné řízení, které skončilo uznáním viny, může býti, a to i po vykonání trestu, obnoveno ku prospěchu obviněného na žádost jeho, jeho obhájce, zákonného zástupce nebo pozůstalých, jakož i k návrhu generálního vojenského prokurátora, lze-li podle skutečností nově najevo vyšších důvodně předpokládati možnost, že bude obviněný osvobozen, anebo že mu bude uložen mírnější trest, nebo že bude trestný jen kázeňsky podle oddílu II tohoto nařízení.

(2) Bylo-li řízení zastaveno nebo skončilo-li zproštěním obviněného nebo udělením pouhé písemné výstrahy, může býti obnova na návrh generálního vojenského prokurátora povolena v neprospěch obviněného, avšak jen tehdy, vyjdou-li najevo nové okolnosti nebo průkazy, které samy nebo v souvislosti s průkazy dříve vyšetřenými mohou odůvodnit usvědčení obviněného neb uložení vyššího trestu.

§ 58.

Žádosti a návrhy na obnovu řízení.

(1) Žádost o obnovu řízení podávají obviněný, jeho obhájce, zákonný zástupce a pozůstalí u kárného senátu nejvyššího vojenského soudu; na tento senát se obrací i generální vojenský prokurátor se svým návrhem. Obhájce nemůže podati žádost proti vůli obviněného.

(²) Vojenská velitelství, vojenské soudy a vojenské úřady, jež se dověděly o okolnostech a průvodech, které mohou odůvodniti podle ustanovení § 57 obnovu řízení, jsou povinny je oznámiti generálnímu vojenskému prokurátoru.

§ 59.

Řízení po podání žádosti nebo návrhu na obnovu řízení.

(¹) O žádostech a návrzích na obnovu řízení rozhoduje kárný senát nejvyššího vojenského soudu; dříve než rozhodne o tom, zda povoluje obnovu řízení, může naříditi nutná vyhledávání; tato vyhledávání provede vojenský soudce, kterého určí předseda kárného senátu jako vyšetřujícího soudce [§ 39 (¹)].

(²) Shledá-li kárný senát, že důvody uvedené v žádosti nebo v návrhu jsou dostatečné, povolí obnovu řízení; povolí-li ji v prospěch obviněného, rozhodne též o tom, má-li se s výkonem (pokračováním ve výkonu) nálezu vyčkat až do skončení obnoveného řízení.

(³) Pro obnovené řízení platí tytéž zásady jako pro původní kárné soudcovské řízení; usnesením anebo nálezem v obnoveném řízení projeví buď kárný senát souhlas s původním usnesením anebo s nálezem, nebo původní usnesení nebo nález zruší v částech, jichž se obnova dotýká a jichž změna byla shledána nutnou.

(⁴) Byla-li obnova povolena v prospěch obviněného, nemůže býti uložen v obnoveném řízení trest přísnější než v řízení původním.

HLAVA VII.

Důsledky trestů uložených v soudcovském kárném řízení.

§ 60.

Zápis trestů.

(¹) Tresty uložené nálezem kárného senátu nejvyššího vojenského soudu zapíší se do osobních dokladů potrestaného.

(²) Po uplynutí tří let od vyhlášení nálezu musí býti zápis v osobních dokladech na žádost dotčeného vojenského gážísty vymazán, jestliže se žadatel od té doby, co bylo proti němu provedeno soudcovské kárné řízení, vždy bezúhonně choval; tento výmaz nelze však povolit dříve, dokud nebyl uložený trest úplně odpykán anebo podle § 62 (²) prominut.

(³) Žádost za povolení výmazu trestu podle předcházejícího odstavce třeba podati u kárného senátu nejvyššího vojenského soudu; kárný senát předloží po vykonání šetření žádost se spisy ministerstvu národní obrany, jež o žádosti rozhodne.

(⁴) Nejsou-li splněny podmínky odst. (²), může povolit výmaz zapsaného trestu prezident republiky; o tom platí ustanovení § 63.

(⁵) Ministerstvo národní obrany může, jakmile byl trest v osobních dokladech vymazán a vojenský gážísta se trvale bezúhonně chová a velmi dobré služby koná, povolit, aby při dalším zvýšení služného byla doba dosud vyloučená [§ 30 (³) a (⁴), 52 (⁷) a (⁹)] zcela nebo částečně pro zvýšení služného opět započítána.

§ 61.

Vyhlašování trestů.

O tom, jak se vyhlášují tresty uložené nálezem kárného senátu nejvyššího vojenského soudu, obsahují ustanovení příslušné služební předpisy.

HLAVA VIII.

Udílení milosti v soudcovském kárném řízení.

§ 62.

Všeobecné ustanovení.

(¹) Kárné soudcovské řízení nebude zaváděno a zavedené řízení bude zastaveno, nařídí-li to prezident republiky.

(²) Prezidentu republiky přísluší též právo promíjeti neb zmírňovati tresty uložené v soudcovském kárném řízení; s prominutím trestu odnětí vojenské hodnosti je spojeno její opětné nabytí.

(³) Milost uvedená v předcházejících odstavcích může býti udělena buď na prosbu obviněného (potrestaného) nebo na návrh kárného senátu nebo příslušného vojenského soudu (velitelství, úřadu).

§ 63.

Udílení milosti k žádosti obviněného.

(¹) Podá-li obviněný (potrestaný) služebním postupem prosbu k prezidentu republiky, aby bylo soudcovské kárné řízení zastaveno nebo aby byl trest jemu uložený prominut nebo zmírněn, připojí představený, u něhož

byla prosba podána, zprávu o služební činnosti a chování žadatelově, o jeho rodinných a majetkových poměrech aneb o okolnostech, ke kterým nebylo dříve přihlíženo, nebo které se teprve později objevily, a zašle spisy kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu.

(²) Je-li kárný senát toho názoru, že by bylo lze uvažovati o udělení milosti, předloží spisy ministerstvu národní obrany s návrhem, aby byla milost udělena; jinak požádá představeného, u něhož byla prosba podána, aby obviněného (potrestaného) uvědomil, že žádost nemohla býti doporučena k příznivému vyřízení.

(³) Souhlasí-li ministr národní obrany s návrhem kárného senátu, předloží spisy k rozhodnutí presidentu republiky, jinak je vrátí kárnému senátu, který dá obviněného (potrestaného) uvědomiti jeho představeným, že žádost nemohla býti doporučena k příznivému vyřízení.

(⁴) Obviněný (potrestaný) může žádost o milost podati také přímo k presidentu republiky; je-li však v činné službě, je povinen ohlásiti to svému představenému. Dojde-li taková žádost ke kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu, vyšetří senát okolnosti uvedené v odst. (¹) a pak postupuje jak uvedeno v odst. (²) a (³).

(⁵) Jak president republiky, tak i ministr národní obrany mohou naříditi, aby spisy byly předloženy s dobrým zdáním k rozhodnutí i tehdy, kdyby kárný senát nezamýšlel navrhnouti, aby byla milost udělena.

(⁶) Jsou-li v žádosti o milost uvedeny nové skutečnosti, které by mohly býti důvodem pro obnovu řízení podle § 57 (¹), může kárný senát k žádosti o milost přihlížeti též jako k žádosti o obnovu řízení a s vyřízením podle odst. (⁴) posečkati do doby, až o obnově řízení bude rozhodnuto nebo bude obnovené řízení skončeno.

(⁷) Míni-li kárný senát, že by žádosti potrestaného o výmaz trestu z milosti bylo lze vyhověti způsobem uvedeným v § 60 (²), naloží s žádostí, jak uvedeno v § 60 (³).

§ 64.

Udílění milosti v jiných případech.

(¹) Shledá-li kárný senát za řízení nebo po jeho skončení z vlastního popudu nebo na oznámení odjinud došlé, že jsou v tom aneb onom případě okolnosti, které by mohly odů-

vodniti udělení milosti, vyšetří služební činnost a chování obviněného (potrestaného), jeho rodinné a majetkové poměry, neb i jiné okolnosti, ke kterým nebylo dříve přihlíženo nebo které se teprve později objevily. Dospě-li kárný senát po provedení šetření k názoru, že by bylo lze uvažovati o udělení milosti, předloží spisy ministerstvu národní obrany s návrhem, aby byla milost udělena.

(²) Souhlasí-li ministr národní obrany s návrhem kárného senátu, předloží spisy k rozhodnutí presidentu republiky, jinak je vrátí kárnému senátu.

(³) Jak president republiky, tak i ministr národní obrany mohou naříditi, aby spisy byly předloženy s dobrým zdáním k rozhodnutí i tehdy, kdyby kárný senát nezamýšlel navrhnouti, aby byla milost udělena.

ODDÍL IV.

VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ.

§ 65.

Zavedení soudcovského kázeňského a kárného řízení proti členům Národního shromáždění.

Soudcovské kázeňské i kárné řízení je disciplinárním stíháním podle § 24 ústavní listiny Československé republiky ze dne 29. února 1920, č. 121 Sb. z. a n.; požádati příslušnou sněmovnu Národního shromáždění o udělení souhlasu k zavedení soudcovského kázeňského nebo kárného řízení náleží příslušnému soudcovskému představenému nebo kárnému senátu nejvyššího vojenského soudu.

§ 66.

Náklady na řízení, kolky a poplatky.

Pokud v tomto nařízení není nic jiného stanoveno, platí pro soudcovské kázeňské a kárné řízení stran nákladů řízení a osvobození od kolků a poplatků obdobně předpisy §§ 408 a 409 vojenského trestního řádu.

§ 67.

Přechodná ustanovení.

(¹) Toto nařízení se vztahuje i na činy, které byly spáchány před jeho účinností a nebyly dosud pravoplatně vyřízeny.

(²) Funkce nových členů a náhradníků kár-
ného senátu ustanovených presidentem nej-
vyššího vojenského soudu [§ 35 (²)] ihned po
vyhlášení tohoto nařízení končí 31. prosince
1928.

§ 68.

Závěrečná ustanovení.

Toto nařízení, jež provést se ukládá mi-
nistru národní obrany v dohodě s ministry
vnitřní, spravedlnosti a financí, nabývá účin-
nosti dnem vyhlášení.

Tímto dnem se zrušují všechna ustanovení,
která odporují tomuto nařízení.

švehla v. r.

Udržal v. r.	Dr. Srdínko v. r.
Dr. Mayr-Harting v. r.	Dr. Tiso v. r.
Dr. Spina v. r.	Dr. Engliš v. r.
Dr. Nosek v. r.	Najman v. r.
Černý v. r.	Dr. Šrámek v. r.
Dr. Peroutka v. r.	Dr. Gažík v. r.

153.

Vládní nařízení

ze dne 13. října 1927,

kterým se upravují poplatky soudních znaleců
chemiků v trestním řízení.

Vláda republiky Československé nařizuje
podle čl. II., § 4, zákona ze dne 1. července
1927, č. 107 Sb. z. a n., jímž se mění některá
ustanovení trestních řádů a zřizují soudní
lékařské rady:

§ 1.

(1) Stálým znalcům chemikům přísluší
za nálezy a posudky v trestním řízení tyto po-
platky:

1. Při vyšetřování částí mrtvol lidských
nebo zvířecích (i exhumovaných), obsahu
žaludku nebo střev, vyvrhnutého obsahu
nebo výmětů, krve nebo moče na obsah
jedů 750 Kč;

2. při vyšetřování potravin, poživatin, ná-
pojů, toaletních prostředků, léků, šatů, prádla,
nádob, země z hrobu, dřeva z rakve a jiných
předmětů 375 Kč.

(2) Bylo-li vyšetřováno několik částí neb
orgánů (obsah různých orgánů) téže mrtvoly
(odst. 1., č. 1.) nebo několik předmětů (odst.
1., č. 2.) očividně téhož původu a složení, pří-
sluší poplatky jen jednou. V nich je za-
hrnuta též odměna za fyzikální, mikrosko-
pické, spektroskopické, fotochemické, biolo-
gické a bakteriologické vyšetření, odměna za
vyšetření několika různými methodami, za vy-
šetření na několik různých jedů i za vyšetření
kvantitativní.

§ 2.

(1) Veřejným ústavům přísluší za che-
mické nálezy a posudky v trestním řízení po-
platky podle sazeb stanovených pro výkony
těchto ústavů.

(2) Nejsou-li takové sazby stanoveny nebo
byl-li chemický nález a posudek podán jinými
osobami než stálými znalci chemiky, stanoví
poplatek soud, přihlédna k vynaloženému času
a námaze, zpravidla zlomkem poplatků v § 1,
odst. 1., uvedených, nikdy však obnosem vyš-
ším, než činí tyto poplatky.

§ 3.

V poplatecích podle § 1 a 2, pokud není pro-
šetření prováděná veřejnými ústavy jinak sta-
noveno, zahrnuta je částkou 25% z přiznaného
poplatku náhrada všech skutečných vydání
(na př. desinfekčních prostředků, reagentů,
útrat se zasláním předmětů), opatření a pro-
půjčení nástrojů a náradí, jakož i odměna za
čistopis nálezu a posudku.

§ 4.

(1) Ustanovení § 1 A č. 14, § 3, odst. 1.,
§ 4, 5, 6, odst. 1., § 8, 13 a 14 vládního naří-
zení ze dne 9. října 1923, č. 192 Sb. z. a n.,
kterým se upravují poplatky soudních lékařů
a zvěrolékařů v řízení trestním a v řízení ne-
sporném, budiž užito též na znalce chemiky.

(2) Ke stanovení poplatků je potřeba schvá-
lení sborového soudu II. stolice.

§ 5.

(1) Toto nařízení nabude účinnosti sou-
časně se zákonem č. 107/1927 Sb. z. a n.

(2) Ministr spravedlnosti může v dohodě
s ministrem financí snížit ve vhodné době
podle změněných hospodářských poměrů sazby
poplatků v tomto nařízení stanovených. Takto
změněné sazby vyhlásiti jest ve Sbírce zákonů
a nařízení.